

Предлогом „резолуције о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе (ПИС) на КиМ“ [1] постало је још јасније да „српска“ власт не само де факто, већ и де јуре, актом који треба да усвоји наша Скупштина, признаје независност Косова, ма колико се заклињала у супротно. Декларативно спомињање заштите суверенитета, територијалног интегритета и уставног уређења Републике Србије, које можемо наћи у Резолуцији, мртво је слово на папиру јер га побија читав низ формулација које отворено сугеришу статус Косова као независне државе. Тако се већ у самом називу Резолуције говори о „

приврем
еним „, а
не противуставним косовским институцијама, како би требало. Признаје се и „чињеница да је

Република Србија

у досадашњем току политичког процеса,

упркос

и након нелегалне једнострано проглашене независности Косова,

својим поступцима пружила ПИС у Приштини ограничени правни и међународни субјективитет и легитимитет

“. Овде имамо експлицитно признање независности, макар „ограничене“. У складу с тим, на самом почетку Резолуције говори се о „потреби да се очува континуитет јединствене државне политике“, другим речима, „имплементација већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини“ које је започео чувени и неславни Борко, а „нова“ власт продужила тамо где је Борко стао, још дубље пропадајући у издају Косова.

Резолуција као српски допринос косовској независности

Пише: Никола Малбашки
субота, 12 јануар 2013 13:58

Резолуција као српски допринос косовској независности

Пише: Никола Малбашки
субота, 12 јануар 2013 13:58

[\[Broken image link\]](#)